

Chỗ mãi cách đây không lâu, sau mươi năm trời ngày ba tôi mới tết đì, tôi mới kúp nhãn thóy lòng thóng yêu cúa ngãi trao cho thiếng cháu đích tôn là hóp ló.

Và, càng chân nhãn cái giá trã cúa tãm lòng yêu thóng ló, tôi càng cúm thóy mình là nhãnhen, ích kú.

Nó lón hón tôi năm tuãi, và mã cúi tã ngày mãi biút đú. Đó là mãt tóm hón rót ló, tôi có thó nói là ló hón mãi tóm hón tôi gúp tã tró c đún nay. Đó là mãt dúa trã sinh ra trong cúnh tóng thiúu, gúo ít, khoai nhãu, đú rói lón lón dúi mãt trói binh lóa. Trong cúp mãt thóm và sãc cúa não, tôi thoáng thóy vã cúng quyút thóm kín cúa mãt tãm lòng phúi ra tróc sã tàn ác cúa sã mãn, thó

thách nhau ng nai khe khut nhut doi.

Một ngón tay khác vào tay i thiếng cháu tôi không thể nào sờ ng hòn nhung cành gian nan nhau : nó đã tống nhau nón đói ròng rã trong sáu ngày trời đói tránh lòn, và đã tống thăm viếng cành một còn cành gia đình sau bao ngày giặc giã.

Cuộc Cách mạng vĩ đại của đất nước Trung Hoa tôi tin nhau , nay đã tống ra nhung Tôn Đức Tiên, Ông Tinh Võ , thì nó cũng đã tống nên thiếng cháu tôi, một tâm hồn đơn dỗi và đau khổ . Có khác là nhung bài một trên đất sáng ngón qua lò ch衫 , còn cái dài i thì bài chìm đóm trong tay tăm.

Vậy trai nhung nai gian nan quá lòn lao cho một tâm hồn còn bé bỏng, thiếng cháu ấy đã đất chân lên đất nước Việt Nam của tôi - tôi viết rõ: đất nước Việt Nam của tôi - với cái thân hình thô bạo , tâm tính cộc cằn.

Tôi thì còn đitheo ng thay yêu nhung cái gì mà nhau , bé nhau , và nhung bài cành chân đùu tiên của thiếng cháu tay trên đất xuồng thềm gách nhà tôi, đem lòi ngay cho tôi sờ khó chịu của một ngón tay nhiên thay mình bài ngáng trên con đitheo ng đi.

Thay a , tôi sờ ng gòn nhau lòi đangen hòn, nên tôi chay a tống đay ý đón nhung dòng máu thân thiethoang còn chảy trên mặt mảnh đất khác đây. Hòn tôi chay đay đay khi nào nó có lòn mặt phèn lòn linh hòn Việt Nam. Tôi yêu nhau nay c tôi thay, nhung tình yêu a , tròn c khi gieo vào tôi, phai đitheo lòc qua mìn cây xanh thềm vây kín lòi nhung làng mìn c thành yêu.

Đôi phen lòng tôi se lòi, nhung sờ se lòng vì mặt tình cảm khác lòp tòc đitheo hòa vào trong âm điệu cành mìn tay tiêng nói âu yếm, cái tiêng nói cành trái tim tôi.

Ngày xưa, cho đón bây giờ nay, hòn tôi nhỉu lúc bài tôi đi, và áng chay ng không tìm thấy phèn trai nhau đất nhau, lòi trai vui tôi, đay lòi rai xa tôi nhau thay mãi. Nay vào nhung lúc bài phân chia trong cảm tình nhau thay, có ai hàn tôi yêu nay c Nam hay nay c Trung Hoa, thì tôi chay còn biếc... khóc! Tôi khó mà nói ra đây, cái tâm trống phèn c tòp cành mìn ngón mà huyệt quayn chay a đayng hai thay tình hoa, ngoài sờ đay cho lòng mình rung đayng, rung đayng đayn tayn cùng vì mặt taym tình

nghìn đồi không có lối phân giới.

Tôi còn nhớ rõ hôm đó, sau buối học chiều, về nhà, tôi đã thấy cái con ngựa i là lợn y ngựa xanh bồng tròn lên tay mìn, gặn bàn thề, vây chung quanh là hàng, thân thích. Không hiểu sao tôi nghĩ ngay đến một trò lợn mìn, thề trò vuiన diệu ngoài đường cua mày ngựa i Tàu mãi võ. Đôi mắt thâm cua thòng cháu xa lợn bết lên nhìn tôi, khiến tôi lùi lui. Thấy dáng điệu sốt sắng của tôi, anh tôi cười:

- Ông cháu cua cháu chú đày! Thống Quan đày mà!

Thống Quan! Thống Quan là thống nào?

Tôi nhìn anh tôi, nghe véc:

- Anh đong nói dối nha, ai đày anh?

- Con anh chém bên Tàu đày. Ba yêu nó hồn mà kia!

Biết không ai nói dối tôi nha, tôi mới tin. Nhưng lúc tôi tin là lúc tôi ghét. Một số ghen tuông nha dày, xâm chiếm lợn tôi. Tôi viết sách ra giải ng, lừa nhau:

- Cháu vui chém cháu!

Chém xuồng bắp, tôi phèng phèu hồn mìn:

- Sao anh Hai lợn béo ba yêu nó hồn mìn?

Mà tôi cãi:

- Vì nó là cháu!

- Thị mà cũng yêu nó à?

Mà tôi biết tôi ghen, nên vả a dùu giêng, vả a lạy tay đánh vào má tôi:

- Con chó con cã a mà thì ai mà ghét đêc!

Vẫn chưa yên lòng, tôi còn hỏi gì ngâi thêm:

- Thị đêng yêu nó nhé, mà yêu con kia! Mà thị đi!

Mà tôi vãt cãi, nhõng cũng chỉu lòng tôi:

- Nào, thị nào. Đãa nào mà yêu nó hñ n con thì đãa ỷ... không ăn cùm nãa!

Tù đêy, tôi gieo cái ác cùm vô lý xuõng đùu thêng cháu xa lõ. Tôi hñch sách nó, kèn cã a nó, nhõng vã mõt thiết bì lõnh lùng kia vẫn không vì thị mà thay đõi. Mãi lõn tôi có làm quá lõm, thì nó chõ:

- Chú hay ghõ o cháu lõm!

Đến thà mà v&nh cho là gh&o, thì ch& có m&t m&nh th&ng ch&u t&oi m&i ngh&i đ&nh c s& đó. Đôi khi t&oi g&t l&en:

- Cút, cút v&nh T&u đ&i! & đây làm h&i ông!

Nh&ng n&o v&nh l&m l&, su&t ng&y. M& t&oi b&o n&o th&m. Ba t&oi cho là n&o bi&t ngh&i. H&nh nh& ba t&oi c& lý h&n. N&o đ&i th& th&n h&t trong sân l&i ra đ&nh ng, m&m l&m nh&m đ&c nh&ng g&i kh&ng rõ. T&oi h&i m&i n&o m&i đ&áp:

- Ch&u h&c bài!

T&oi l&m l&m:

- M&y th& có mà h&c ăn!

T&oi g&t, n&o im l&ng. V&a s& này c&ng l&am t&oi th&m t&c. Th& m chí t&oi ng& n&nh ba t&oi, đ& ng& i yêu n&o. Nhi&u l&n đ&i h&c v&nh, l&en gác, t&oi th&y n&o n&m s&óng xo&ài b&en c&nh khay đ&èn c&a ba t&oi, kh&ng đ&nh h&t mà đ&nh tr&o chuy&n. Nh&ng l&úc &y, n&o t&u&i c&nh i, vui v&nh, nh&ng h& tho&ng th&y t&oi, l&a im b&t.

Ba t&oi th&ng b&o t&oi:

- Con l&am g&i mà xung kh&c v&i n&o th&. Ch&u ch&u kh&ng bi&t th&i d&y b&o nhau m&i ph&i ch&.

T&oi v&ng d&nh cho c&ng chuy&n. T&oi kh&ng d&ám l&am n&ng ba t&oi nhi&u, v&ì ng& i nghi&em, v&ì ng& i ít n&o. Ba t&oi l&a n&nh c T&u, n&nh c T&u b&i m&t. L&òng m& t&oi m&i th&t l&a cái đ&a h&t t&inh c&a m c&a t&oi.

Sóng vui chúng tôi đã cõi mõt năm, khi đã nói hõi thõ o tiõng Viõt Nam, thõng cháu tôi bõt đõ u ñõi hõc. ý kiõn ñy là cõa ba tôi. Ba tôi cho rõng nó thông minh, có thõ hõc chõ Pháp đõi. Hõn là tôi không thích có ngõi bõn đõng hõc và đõng hành nhõ thõ. Tôi bõo mõ tôi:

- Nó thì hõc gì đõi cõi chõ Tây, mõ nhõ?

Mõ tôi gõt đõ u đõng ý.

Tõ dõ y ngày bõn lõn, chúng tôi men theo con đõi ñõi hõp đõn nhõ nhà trõng. Tôi không phõi cõp sách nõa. Tôi lõy sõ ñi tay không là mõt cái thú cõa nhõng ngõi trõch thõng và kiêu căng. Thõng cháu tôi không bao giõ biõt thõn. Hõn ñõng đáp mõnh bõo nhõng câu hõi cõa thõ y giáo, giõa bao nhiêu cõp mõt nghõch ngõm mõ to ra vì tò mò.

Có nó ñi bên cõnh, tôi đõi cõi cái lõi là thõ y lõng ra xa nhõng ngõi bõn trõc kia làm tôi kinh hãi nhõt.

Tôi ngõi lõp ba và cháu tôi, lõp bét. Tôi hõc hõn nó hai lõp nêñ tôi nói tiõng Pháp có cõ thõ o hõn. Hõi đó, vì chõng trình ban sõ hõc chõa ñõi mõi nhõ bây giõ, nên mõt ngõi hõc trò lõp ba mà biõt lõm đõi cõi luõt chõ Pháp là thõng. Nhõng dõu "tài" đõn đâu, tôi bõt buõc phõi nhõn rõng thõng cháu tôi hõc tõn tõi ñõi thõ y giáo phõi cõt nó lõn lõp tõ cùng trong mõt năm. Või mõt khiõu thông minh sõc nhõn, mõt bõn tính ham hõc và ham biõt, nó cõ hõ có thõ tiõn sát đõn bõc hõc võn cõa tôi lúc nào không biõt.

Tôi đậm ra lo và... ghen. Nhõng thõng cháu, thõng cháu ghê gõm ñy, võn tuõn tõ tiõn, võn tuõn tõ đõc rõ tõ quyõn sách này sang quyõn sách khác. Hõn hõc chõ Pháp theo lõi cõ ñiõn Trung Hoa, nghĩa là dõch bõa sang bên cõnh nhõng chõ nào khõ nhõ. Thí dõ nhõ "põ tít tõ" thì nó chưa sang chõ Tàu là "põ tít tõ", đõ dõ nhõ. Không cõn tôi dõy, ngõi hõc trò lòng đõy hoài bão to lõn ñy võn xáo trõn cõ Đông, Tây dõi ánh đèn hoa kõ, đõ nhõn nõi phá thõng bõc màn đen vây bõc chân trõi văn chõng Pháp.

Bõt đõ u tõ ngày nghe nó chào bõn bõng mõt câu tiõng Pháp rõt oai võ, tôi không còn dám khinh nhõn ngõi cháu ñy nõa. Tôi ñõi cõi đoán rõng, chõ chõm lõm là mõt năm nõa chúng tôi sõ ñõi

cùng nhau ngồi mệt lèp, hicc chung mệt thay, đói rã i nó lèi bùi tôi mà đi xa hòn.

Giờ a năm ấy, ba tôi mệt. Trước kia khi tết thay, ngồi lèi ván nhóc nhó đỡn đỡa cháu yêu và ân cõn đỡn mệt tôi phòi chăm sóc nó từ tết. Tuy có lèi đỡn cõa ngồi đã khuất, cháu tôi từ đây sống rất bùi vùi, có lẽ vì nó cõm thay chung quanh mình sù xa vắng, tuy luôn luôn sống giã gia đình.

Người cháu đau khổ ấy đã thay chốt lòn thòn hai nỗi mớn thân thiết nhứt trong đồi.

Cái chết của ba tôi mệt đùu mệt cuộc sống khác giờ a chúng tôi, cuộc sống đỡn đỡn tròn nén êm ái vì thiến cõm, nhóng đúng hòn là vì lòng xót thòn ng. Khi tôi không còn lòng ghen tị đùi vui giờ i cháu ấy nãa, thì lèi chính là lúc nhóng sù uất cõi nõi lên trong lòng nó, sù uất cõi mà không mệt lòn nào nó thèm thử lèi ra ngoài.

Nhó tôi đã có dỗp nói trong bài Người chè dâu tôi, nhà tôi hàn i ấy, cõm toàn ghè khoai. Riêng phòi n tôi đùi cõi mệt niêu cõm tròn vui đĩa cá thu kho; hay giờ mòn. Nhóng đĩa đù ăn ngon lành ấy, mệt tôi thòn ng có ý đùy lèi tròn cõi mệt tôi, vì giờ i chè muôn có mệt mìn tôi ăn thôi. Cái sung sướng ích kõi cõa tôi đùi cõi dien ra trong hòn hai năm, và có thử còn dien ra đùi cõi mãi, nõu không có mệt lòn...

Mệt lòn, thòn ng cháu tôi mua hai xu kẽo tròn cõi bùa cõm. Nó nói thòn m vui ngời nhà là ăn cho chèc bùng, vì ăn cõm khoai mãi đã chán đi rãi. Nghe chuyen, và từ đây, tôi xóa cái phòi n cõm ích kõi trên kia đi, đùi chèu chung sù khó nuốt vui nhóng giờ i chung quanh.

Ngày tháng lòn nh lung qua...

Nhà quê An Nam nhó mệt tõm lòng hiền tõi róng mệt, nhà quê An Nam nỗi m nõ, thân thiết tiết đón chúng tôi, vào lúc mà tõi ng lai chèu là sù mù mệt, còn dĩ vãng thì lòn lòn i nhóng đỡu vút đau lòng. Chúng tôi sùng nhóng ngày tàn đùy, nhó nhà nõi sỹ vui quên nhóng sù bùt đùi chí mệt thay. Cái cõm xúc lòn đỡu nhõn đùi cõi hoản cõi nh, tôi đem hòa nó vào tình yêu thiên nhiên, và tôi khăng khít giờ i ng mõi kõi nõi mõi cõa thiều thay, do đùy, lòng thòn ng sâu xa đùt nõi cõi Việt Nam.

Sau ngày ba tôi mệt đi, cõi nh túng thiêng cõi a gia đình tôi lãoi càng rõ rệt. Mệt tôi lo lãoi trãm nghìn công viễn, đón quên cõi chăm nom sô hõc cõi a chúng tôi.

Không ai bỗng ai, thênh chúa kẽ trên và tôi cùng biết thu nhận những hàng chén trống kia hoang toàn trên mệt giày. Chúng tôi biết đỗ u bỗng nhõng cái gõ chén dỗi mệt bài hõc đi đỗi đỗi lãoi thêm mệt hàng chén. Không phai vì nhà tôi nghèo đỗn nỗi không mua cho chúng tôi đỗi mệt thêp giày, nhõng vì chúng tôi thay số xin tiễn mua vỗ là mệt đỗi u khó khăn.

Nếu cái gõ chén trí khôn thênh ng đỗi nỗi ra trong nhõng lúc nguy biến, thì chính trong cõi nhõng nghèo khó, các sáng kiến cõi a ngõi i ta mệt i đỗi c đỗp đâm chén. Thênh chúa thân yêu cõi a tôi biết tay may lãoi quen áo mệt, bỗng cách phá bỗng cái quen dùi mệt lúc đỗi làm thành mệt cái quen dài. Nó đem nhõng bỗng cau, bỗng dỗi, đóng thành dép, thành nhõng đôi giày Tàu xinh xinh mệt cách bỗng ngõ. Nó trau dỗi "nghẽn thuột", cõi mệt n và tinh vi đỗn nỗi tôi tênh sau này ra đỗi, nó số không cõi mang mệt chút lõi nào cõi a nhân loài.

Duy có giày tây là nó không chén ra đỗi c. Mệt hôm nó bỗng tôi:

- Chú có giày trống cho chúa mệt y tay.

Tôi hõi lãoi giày làm gì, thì nó không đáp. Vài ngày sau, giày vỗ hõc cõi a chúa, tôi thay nhõng tay giày tôi cho đỗi c dán nỗi sau mệt y trang viễn đỗi c chén, cái mệt u mõ tuyết sô o làm dài hõn hõt cõi a nhõng quyển vỗ đám hõc trò nghèo.

Mệt hôm khác, đỗi c buông hõc, tôi đỗi c thay giáo bên lõp ba cho gõi sang. Thay vỗ a bỗng tôi, vỗ a chén thênh chúa đỗi c quỗi cuỗi lõp:

- Có phai thênh này là chúa anh không? Sao anh không bỗng nó mua giày đóng vỗ hõc?

Tôi số quá, không biết đáp thay nào thì thay đã tiõp:

- Tôi bỗng nô mua vỗ tay cỗ bỗn lòn, mà vẫn chưa có. Nếu chỉ có nỗi lòng, thì trách tôi ác nhé! Rõ đắn Tàu!

Câu nói sau cùng vẫn hot, tôi thấy nó i dại trong lòng nói công phán, cái đau đớn khi có người - đỗu là người trên - chém đòn quắc thắt tôi. Tôi nói:

- Thánh thầy, sách vở nó thiêu, đỗ con mua. Nhưng thầy đong mang chúng con nhỉ thì hồn.

Giọng tôi nói hot bỗng làm thầy đột nhiên. Và, tiếp theo câu mang: "Đúng là đỗ... Tôi Đỗ nh!!" mệt tột giây kê khai rõ tay tôi gõi lên ông đắc trưởng. Tôi bỗng phật vỗ tay hồn, bỗng quay hồn hai tiếng đong hồn. Lần đó là lần đỗu trong đỗi hồn sinh, tôi cảm thấy sự vui vỗ trong lúc chửu phật.

Chửu vỗ, tôi hồn cháu:

- Sao cháu không mua vỗ, đỗ thầy giáo phật cho?

Cháu tôi đáp, lén lút:

- Nhỉng cháu sẽ xin tiền bà lão!

Chỗ mệt câu trả lời vẫn tột độ thầy, nhỉng nó đã làm tôi cảm đong bao nhiêu, vì tột lòng hy sinh và nhỉn nỗi cả chúa, nỗi sực hy sinh và nhỉn nỗi đỗi này có thể dùng đong xứng đáng chửu nhỉng hành vi cao quý, cao quý chửu nó rất đong giang, tột thênh.

Cách đỗ y mệt năm, chúng tôi xa nhau, và cháu tôi đã hồn đong lấp nhỉ. Tôi bỗng căn trả lời nhỉ, bỗng khu lòng thân yêu, đi hồn xa, đỗ trau đổi cái hồn thắc mà càng ngày tôi càng thấy thiêu thòn, nghèo nàn.

Rồi cháu tôi cũng thôi hặc nết. Nó xoay ra đi làm, súng cái đũi cưa nhổng ngỗng Trung Hoa không nỡ hà sủ khó nhọc, sáng quét hè, chiêu lèn cưa, không cưa biết đòn sủ tiễn lồng nhỉu lõm là ba đòng, khi mài bùi cưa chân vào hặc viếc.

Một năm sau, cháu tôi đã tâu đón cát mứt ngói nhà nhở, đã lợy vỗ, và sinh con. Cực đũi khe khắt nhở lòng ngỗng, thô sủ nhở mạnh áo vải súc, đã bùi lùi tròn sủ c kiên nhởn, chêu khó cưa nhởng ngỗng i tần mát khopal mứt đũa cưa, bùi t cù mứt nõi nào có khói.

Tôi không thèm nhở các bùn đòng bang, không thèm nhở thèng cháu thân yêu cưa tôi đũi c. Tôi không muốn đũi cho kinh nghiêm nõm chẽt tay lôi đi trên đòn đũi. Tôi là mứt đũa tròn đũi, chẽy theo con đòn đòn thênh thang cưa lòng sủ thích, ngã nhỉu lõn, rủi lõi gõng đòn đũy, trên mứt đũy nõm mứt, trong lòng đũy đau thèng. Nhờng tôi cùm thèy thanh thú vô cùng, khi cái gai hoa hặc đâm rách da, khi con bùm thân yêu trên tay tôi tan thành phèn, khi tôi đũi c khóc vì nhởng sủ diên đũi, ngang trái cưa đũi mình.

Cháu tôi - lúc này đã là cha cưa hai đũa con - thèng bùi o tôi:

- Sao chú không chẽu gây đòn cuộc đũi, cho bà vui lòng? Chú hặc giỗi, chú có thèm đùi làm viếc nhỉu tiễn.

Tôi đũa mứt nhìn hai vú chẽng đũa cháu yêu quý, cung kinh thêm hai đũa con, rủi tròn lõi, nhởng hình nhở tròn lõi cho chính tôi thì đúng hặc:

- Cháu ơi, gây đòn trong cuộc đũi, là đùi u tút; nhởng phá hoại vì văn chẽng, sủ lõy cũng không kém vinh hặc gì. Cứ hai cùng chẽng rồng ta đã súng.

Tháng tám, 1941